

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre, ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La conferència Pan-americana

Es la nota internacional d'aquesta setmana. Hom la celebra, la Conferència, a la capital de Cuba i assisteix a ella el president dels Estats Units, Mr. Coolidge, amb la seva senyora, i el cap del departament d'Estat, Mr. Kellog.

La "Unió Pan-americana" és una mena de "Societat de Nacions" del Nou Continent.

Tracta de reunir tots els pobles de l'altra banda de l'Atlàntic sota la presidència dels Estats Units.

Millor diríem que el que és vol és posar-los sota la seva influència i protecció, sota la seva sabata.

De fet, això, ja s'ha aconseguit amb la major part de nacions americanes del Centre i del Sud.

Perú, Venezuela, Bolívia; la mateixa Gran Antilla usdefruituen una independència precària i no són més que satèl·lits dels Estats Units.

Només Brasil, Argentina i Mèxic no tenen mediatitzada la sobirania, intervingudes pels ianquis la Hisenda o les Duanes, controlats el petroli, el tabac, el sucre o el cautxú.

Mèxic, sobretot, és la muralla que s'oposa més bravamment a l'expansió de les ambicions de l'Oncle Sam.

Ara, a l'Havana, En Coolidge ha pronunciat paraules hipòcrites en nom del poble que representa i dirigeix.

—No hi ha guerres entre nosaltres—ha dit—. No hi ha a Amèrica imperialisme. Però un nom estava als llavis o al cor dels que això escoltaven: Nicaragua.

Les intrusions nordamericanes

Nordamèrica és una cosa molt seriosa. Tothom, absolutament tothom, mentre sigui home, és clar, ha de sentir repugnància per a aquest batibull de pobles americans.

L'estàtua de la Llibertat, col·locada a l'entrada del port de Nova York, és la befa més gran a la Santa Llibertat. Els Estats Units volen ésser els amos de tota l'Amèrica, i, per a aconseguir-ho, atropellen tothom i s'han mofat de la pròpia dignitat.

Per això veiem que es fica on no li importa, que s'introdueix en tots els conflictes centre i sudamericans. Les escandaloses intrusions a Mèxic, a Nicaragua, no tenen nom.

El que està fent ara a Nicaragua, demostra clarament que els Estats Units no té gota de vergonya.

Però actualment s'està celebrant una Conferència Pan-americana a l'Havana. Ha calgut posar guàrdies en defensa dels delegats ianquis.

I una comissió internacional de juristes presentarà una moció demanant que, ni temporalment, cap Estat americà pot ocupar territoris d'un altre Estat. Han clavat la llufa als Estats Units!

En tenim una gran alegria.

Nordamèrica complirà?

Temem molt que no; és tan indigne aquest país, que ja s'ha fumut de totes les lleis i convenis.

LA MANIA D'ARA O LA FUTBOLMANIA

—El "Barcelona"?... L'"Espanyol"?... El "Barcelona"?... L'"Espanyol"?...

Un torn 8. Ptes. 330

L'església i la llibertat

La persecució de l'Església, contra la llibertat del pensament, s'ha revifat. El bisbe de París, acaba de posar a l'Index una pila d'obres d'autors francesos. Les de l'“Acció Francesa”, que són encara més verinoses, segons sembla, que les dels ateu, han estat condemnades amb tota solemnitat. Els cardenals han denunciat a l'Univers tres llibres escrits o prologats per Daudet, Maurras, Mermeix i M. de Roux.

Al mateix temps, el Consell de Vigilància acaba de prohibir totes les obres sensuals o “místico-sensuals” (esperem que el “Càntic dels càntics” no entrarà en el compte), i d'una manera general totes les obres “antireligioses o anticatòliques”.

Un catòlic, segons ells, és lliure, tan lliure com vulguim. Però, veieu?, no pot llegir obres de Rabelais, Montaigne, Voltaire, Víctor Hugo, August Comte, i molts altre més, fins el simpàtic i amable Molière.

A alguns obrers el bisbe ha fet l'honor d'una prohibició particular: i no cal dir, de passada, quin reclam els ha fet. L'autor francès que té una obra a l'Index, ja pot dir-se que és ric.

Fins, però, ha prohibit una col·lecció científica: la col·lecció “Cristianisme”, la qual té per objecte d'estudiar científicament els textos de Sant Pau, dels Evangelis o de Sant Agustí, amb la mateixa serenitat imparcial amb què són estudiats els textos de Plató, de Ciceró o de Séneca.

Ja veieu, doncs, si són lliures els catòlics. Fins els és prohibit de conèixer la història de la seva religió. Si volen conèixer-la, han de fer-ho a través de textos durament expurgats o plens de comentaris saviament ortodoxes.

Tanmateix, si els catòlics no són lliures, ho són els seus bisbes. Tenen el dret de condemnar les obres en bloc, i fins el dret del qual, ai, las!, ja es guarden d'exercir—de llegir-les i tot.

Correu de l'estranger

Els anglo-catòlics demanen la separació de l'Església de l'Estat.

La viva controvèrsia existent a l'església anglicana, acaba d'entrar en una fase més virulent, per haver fet circular els anglo-catòlics, que formen l'ala esquerra de l'Església anglicana, un document en el qual els clergues anglo-catòlics demanen la separació immediata de l'Església i de l'Estat.

Heus ací un fragment del document esmentat:

“... No hi ha més que un remei a la situació actual: la de reivindicar el dret d'elegir-se, ella mateixa, els seus caps i directors i de cuidar-se, sense intervenció de ningú dels seus propis afers.

“Esperem que aquesta llibertat d'elecció tindrà el resultat de designar un Comitè de bisbes que tinguin l'experiència dels treballs eclesiàstics i que obtindran la confiança de l'Església.

“Es per això que esperem que tots els clergues, que estimen en el seu just valor la pau i la llibertat, s'uniran amb nosaltres per demanar que l'Església sigui immediatament alliberada de les cadenes que la lliguen a l'Estat.”

Què us sembla? El clergat catòlic anglès té unes aspiracions bastant més modestes que el nostre. S'accontenten amb què no els mani ningú. Els d'ací, volen manar, i que se'ls pagui a sobre.

Un tros de paper

Setmanari de l'any 1865, dibuixat i escrit pels millors homes d'aquella època memorable.

Reproducció fotogràfica en tamany 8.^u imprès sobre paper de primera.

PESETES, 5

Lo Noy de la Mare

Setmanari català de l'any 1865, escrit i dibuixat pel bo i millor d'aquell segle.

Reproducció en un volum en 8.^u imprès sobre magnific paper.

Preu: 5 Ptes

Una nova prohibició als diaris italians

Una comunicació tramesa per la Prefectura de Roma declara que els diaris italians són cridats—i ja sabeu què significa aquesta paraula per als feixistes—a fer desaparèixer la crònica negra. Hom creu que la publicitat romàntica i novel·lesca donada als crims passionals, és una suggestió perillosa per als esperits febles.

No ens plauen els diaris que es dediquen a l'exploració del crim i que el plat que ofereixen a llurs lectors amb més fruïció és el de sang i fetge.

Ens sembla, però, que ara els italians en volen fer, com sempre, un gra massa amb la seva prohibició. ¿Què llegiran d'avui en avant les porteres a Itàlia?

Per a l'alliberament dels diputats comunistes

“L'Humanité” i altres diaris francesos—els periòdics com cal, diríem—han dirigit a les associacions comunistes una crida demanant que s'organitzin manifestacions de protesta contra el Govern de París, demanant la llibertat de Cachin, Vaillaut, Couturier i els altres diputats comunistes.

DISCRECIO

La senyora Puig, muller del reputat advocat Vladimir Puig i Ràscafi, acaba de morir en un accident d'automòbil. Un fals viratge, i el cotxe donà la volta de campana. Dels set ocupants del cotxe, en moriren dos i altres cinc quedaren greument ferits.

Els ocupants d'un altre vehicle, company en l'excursió del sinistral, els auxiliaren. Calia avisar de seguida el senyor Puig.

Però el senyor Puig és cardíac. Una nova així podia ésser-li fatal. Justament aquell dia no acompanyà la seva esposa a l'excursió perquè estava estudiant un afer que el tenia molt disgustat.

Un amic de la família, que anava a l'altre cotxe, es comprometé comunicar-li la nova amb molta discreció.

I posà al senyor Vladimir Puig el següent telegrama:

“Emma... (Emma era la seva muller.) està lleugerament contusionada en un accident automobilístic. Vina de seguida. Enterrament demà.”

No és cert que Pius XI hagi estat condemnat a mort

Rússia es porta malament, és evident; la seva barbàrie no respon al que esperàvem del seu canvi de règim.

Però són molt pitjor els enemics de Rússia. A ells es deu en gran part l'actitud bolxevista. Els seus enemics li fan la vida impossible i s'inventen tot el que poden per tal de desacreditar el gran poble.

Ara ha corregut la notícia que els soviets havien condemnat a mort el Papa catòlic Pius XI. L'Agència Tass, agència periòdica oficial del Govern rus, ho ha desmentit.

Ens n'alegrem, més que per res, perquè així no es tingui un nou argument poderós d'acusació contra Rússia.

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

En Prudenci del Villar és mort

La setmana passada morí a Barcelona el nostre benivolgut amic Prudenci del Villar.

Després de quatre o cinc mesos de sofriment i angúnia, víctima de malaltia traïdora, deixà d'existir En Villar, als braços dels seus, i voltat de la simpatia i l'afecte del veïnat del carrer de l'Om, que l'adorava.

Era En Prudenci Villar, pel seu bon cor, pel seu gran cor, popularíssim al districte V. Milità tota la vida als partits d'avantguarda.

I ha fet, a l'hora de la mort, honor als seus ideals, manant a la seva família que hom l'enterrés civilment.

Complint també la seva voluntat, es cobrí el fèretre, que guardava les seves despulles, amb una bandera vermella.

L'enterrament constituí una formidable manifestació de dol, acompanyant el cadàver, al cementiri lliure, nombrosos elements populars i de tots els partits d'esquerra de Barcelona.

Descansi en pau l'enyorat amic.

Per què ments?

A l'estació de M. S. A. es troben dos jueus alemanys que fa temps que viuen a Barcelona. Es veuen molt de clar en clar, i cada cop que es troben tenen una gran alegria.

—On vas?—demana Isaac a Jacob.

—Vaig a Girona.

—Quan tu dius que vas a Girona, és que vas a Reus, et conec bé, Jacob. Però em consta que aquesta vegada vas a Girona. Per què em ments, amic meu?

Prússia i el Reich

En la Conferència dels presidents dels Estats alemanys, s'ha acordat reconèixer la necessitat d'enrobustir el poder del Reich, renunciant parcialment cada Estat al privilegi de la seva autonomia municipal a favor del Reich.

El president del Consell prussià declarà que Prússia està disposada a ésser absorbida pel Reich, si els altres Estats fan el mateix.

Això, senyors, passa a Alemanya, que és un país demòcrata i europeu, a 1928.

La guerra fora de llei

Dies enrera va començar a Brusselles la conferència internacional per a protegir l'element civil contra la guerra química, convocada pel Comitè Internacional de la Creu Roja.

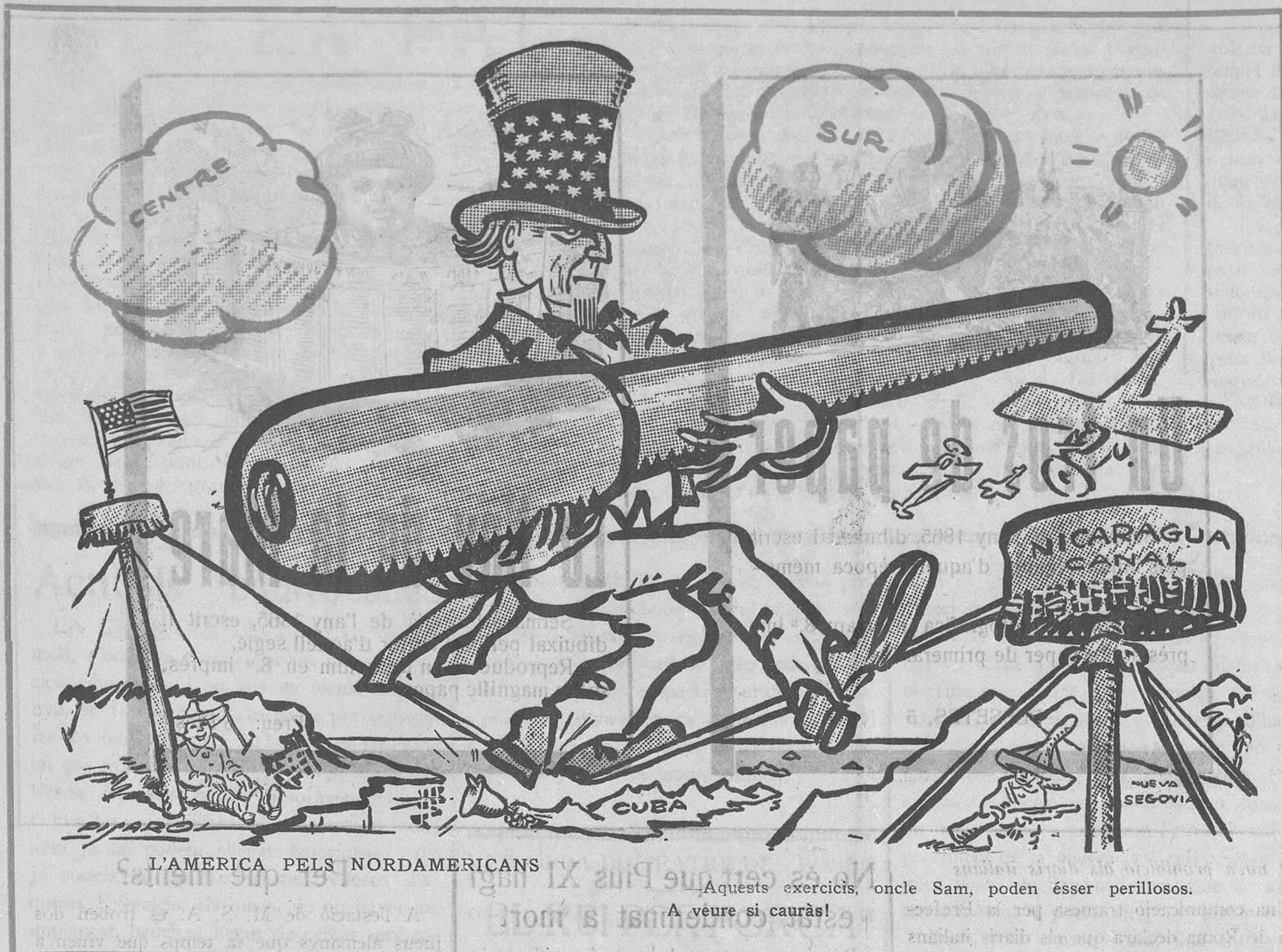
Foren reunits cinquanta delegats.

Cramer plantejà la qüestió de la protecció dels paisans contra la guerra química, qüestió que encara segueix en peu, malgrat les conversacions internacionals i el tractat de Versalles, que prohibeix l'emperrar gassos asfixiants per a usos bèl·lics.

I bé; tot això ens sembla perdre el temps i games de discutir. ¿No havíem quedat que el que calia era posar la guerra fora de llei?

QUAN LA MISERIA VE PER LA PORTA, L'AMOR SE'N VA PER LA FINESTRA

UNA BONA DONA, UNA BONA MULA I UNA BONA CABRA: TRES BESTIES DOLENTES

L'AMERICA PELS NORDAMERICANS

Aquests exercicis, oncle Sam, poden ésser perillosos.
A veure si cauràs!

Heu vist, enguany els Tres Tombs? Quina patxoca feien els senyors coixers dalt de llurs cavalls guarnits.

Un país que es muda tant, i celebra tantes festes, ha d'anar bé per força.

A l'Assemblea, aquests dies, s'ha debatut la qüestió de la reforma del Batxillerat. En general, s'ha convingut que era un nyap. El senyor Callejo feia cara de prunes agres.

I ara, atacar el pla actual del Batxillerat! Una cosa tan sensata, tan civilitzada! Es tan bo, que adhuc ningú no sap on va; no es pot dir més.

Ha estat penyorat amb 500 pessetes un fabricant de caps de cartró, que posava les barres catalanes a les seves caps.

L'Ajuntament vol dotar de nova il·luminació elèctrica diversos carrers cèntrics de la ciutat. Pressupost: 1.018.124,32 pessetes.

Tots aquests diners per a uns llums que, almenys, faran tanta claror com els actuals de les Rambles!

S'annuncia un periòdic de les Joventuts de la Unió Patriòtica. Se'n dirà "La Razón".

Serà director En Julià Clapera, i entre els redactors figuren García Auné, Marsà i Millán (Veritat que sempre tenim sorpreses?).

No cal dir que tothom està segur de l'èxit del pròxim periòdic.

P. S.: Van bé els vostres treballs. No podem, però, complaure'ns amb el que ens demanem. Encara que coneixem el director de la publicació que al·ludiu, no hi tenim cap mena d'influència per a posar-nos-hi en relació. Creiem que en treureu més partit enviant-li directament. Si val, segurament us l'acceptarà.— S. M.: Anirà. — J. L.: Idem. — J. A.: Però, que voleu anar a presidir? — A. P.: El mateix us diem. Aquestes coses, si poguéssim, ja les diríem nosaltres. — I. S.: No podem sostenir, amb els nostres col·laboradors, altra correspondència que la d'aquesta secció. Altrament, necessitaríem organitzar un cos de mecanògrafs. — J. B.: Els vostres originals són il·legibles. Cal escriure a una sola cara de paper i amb un interliniat una mica ample. — P. S.: Això és el que ens plau. Comentaris d'actualitat, que siguin clars i vibrants. Trebal·leu força, que arribareu a ésser alguna cosa.

Impremta La Campana i L'Esquella, Olm 8, Barcelona.

CAMPDEVANOL

"Una vegada... en un poble, el rector va prohibir el dir missa; s'arribà a un punt insospitat; enteneu-ho bé: el rector va prohibir la celebració d'una missa.

Les monges de l'Hospital, cada any feien un "pessebre" que era l'encant de la mainada; vingué l'any darrer i volien celebrar una missa a mitja nit (a l'hora que més o menys es diu que neix el Redemptor); una secció de noies, devien ésser de les "riques", estaven a punt de cantar-la amb tota solennitat (que vol dir amb galls i tot). Un parell de dies abans, ve el mossèn de referència i s'oposa a què es faci la festa; no hi valgueren súplicues ni exclamacions de cap mena; no deixà que cap vicari anés a celebrar el sacrifici. Sabeu perquè no ho va voler? Doncs, pel sol fet de què l'espectacle de l'Hospital li prendria parròquia per les matines."

Aquest conte me l'ha explicat l'oncle d'un cosí de la germana de la sogra d'un meu parent de Palamós. Encara que estem al temps de la competència, no crec arribar a aquest punt; Déu-nos-en-guard de tenir un rector semblant! Pobre home, prou tindria de fugir amb la sotana esquitxada!

De patir un rector així (que pel que es veu, té una religió especial i única) estic segur que, amb tot i que, els veïns fossin acèrrims catòlics, apostòlics i romans, però que cadascú tingués un altar a caseta, amb el sant de la seva devoció; que tothom fes, continuament, els seus resos, però sense intermediari sotanesc (ull, linotipista!, no poseu satanesc), sense bacines, ni ciris, ni ofertes de cap mena; estic segur, com he dit, que, amb tot i que ens passéssim tot el sant dia de genolls a terra, els braços en creu, l'esguard fix a l'altar improvisat a qualsevol recó (el rebost, per exemple, que gairebé sempre el tenim per llogar, els pobres), el mossèn de referència encara diria

que aquest poble és ple d'heretges, perquè ningú aniria a missa, amb tot i que tindriem el pit macat de tant picar i repicar el *per-ma culpa*.

Les creències es miren, no pel fervor de les pregàries, sinó pel compliment d'aquell manament de l'Església que diu:

"Oir missa complida tots els diumenges i festes de guardar", sense tenir en compte que molts van a l'església (no a missa) a veure cama, doncs es diu que l'escala nova és molt dreta, força llarga i les faldilles molt curtes.

PERPET SALAU

A la presidència dels funerals de Thomas Hardy hi havia, entre altres personalitats, Ramsy Mac Donald, Bernard Shaw, Ruyard Kipling.

Els reis d'Anglaterra s'accontentaren d'enviar-hi un representant.

En realitat no hi feia falta. Hi havia ja prou res i prínceps de la intel·ligència.

El president de la República Amed Zogu ha firmat un decret abolint la poligàmia.

Això vol dir que es tancaràn els serralls i que s'obriran les cases de prostitució.

La poligàmia és immortal.

I sinó, que el que estigui net de pecat, ens tiri la primera pedra.

Aquests ianquis són únics. No hi pot haver ja una cosa més civilitzada.

Per tot arreu la justícia és la justícia i ella decideix totes les qüestions que signifiquen una violació de la justícia. A Nord Amèrica tot va millor; el poble es pren la justícia ell mateix.

No heu vist tot sovint homes lincats pel poble?

Ara mateix, ha estat empresonat un home, a Flint (Mixigan), acusat d'haver robat una nena de cinc anys. Doncs, bé. Més de 10.000 persones voltaren la presó per a assaltar-la i apoderar-se del dit home. Calgué dispersar la multitud amb gasos llagrimosos (allà ho tenien tot previst).

Oh, quin país els Estats Units!

Els membres de la Lliga de Joves Treballa-

dors de Nord Amèrica, han organitzat una manifestació com a protesta contra la política americana a Nicaragua.

Però, és que hi ha algun ianqui digne?

Diuen que l'ex-kaiser vol viatjar. Vol córrer món. I Phomé demana facilitats als aliats de la guerra.

I ara, voleu callar! Un home tan bo com ell; un home tan generós, tan home, a qui tothom ha d'estar-li agraït, s'ho mereix tot.

Nosaltres, opinem que els antics aliats li haurien de pagar els viatges; i encara proposem més: proposem que pel bé de la humanitat, se'l torni a fer emperador.

Diuen que, probablement, es crearà un Institut de Segona Ensenyança, a Tortosa.

Qui ho diu que no es recoden de nosaltres?

SORD DE CONVENIENCIA

—Qui ha guanyat?

—L'"Espanyol".

—Ah, sí, el "Barcelona"!